

blev ført i forrige Samling, er bleven stærkt angrebet af begge Grupper i Højre, baade den gamle Gruppe og den ny, som det ærede Medlem for Møen (Bojsen) er Fører for, og Bebrejdelserne imod os have navnlig samlet sig i to Bestyldninger: at Partiet for en stor Del bestod af uvovede Folk, og at Partiet var uenigt. Det er ikke værd at dvæle ved, hvad Venstrereformpartiet kan have været i sidste Samling; saa meget er sikkert, at det staar ved Begyndelsen af denne Samling som et enigt og sammenarbejdet Parti, der med nogen Myndighed kan sige, hvilken Politik det vil føre, og der er heller ikke Tvivl om, at det ærligt mener, at ville føre den Politik, det har bebudet. Men Bestyldningerne mod Venstrereformpartiet have paa en underlig Maade vendt sig imod Regeringen selv. For det første: Bestyldningen for, at Partiet skulde bestaa for en stor Del af uvovede Folk. Ja, vi finde ogsaa nu paa Ministerbænken Mænd, som just ikke kunne pege hen paa nogen lang politisk Virksomhed, i hvilken de have samlet en parlamentarisk Erfaring, der kan give dem den Klogskab og Myndighed, som maatte kunde kræves. Naar man ser paa Mænd som den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Krigsminister, vil man ikke kunne sige, at de have nogen lang parlamentarisk Fortid at pege tilbage paa. Enigheden i det høje Ministerium er jo ogsaa saa som saa. Vi have allerede set den højtærede Ministerchef desavouere Landbrugsministeren, og vi vide endnu ikke, om den høje Chef for Regeringen vil vedkende sig de Udtalelser, som den højtærede Finansminister skal være fremkommen med paa det forfatningsmæssige Omraade. Vi se i Dag et Medlem af Højre, det ærede Medlem for Aalborg, udtale sig meget reserveret og køligt om Højres Forhold til den nuværende Regering, og vi have set den ærede Ordfører for Højre udtale sig meget lidet fornøjet med den Politik, som den højtærede Kultusminister har ført paa Skolelovens Omraade. Han opfordrede jo den højtærede Kultusminister til at flaa ind paa en anden Politik end den, han gentagne Gange har erklæret at ville følge, idet han opfordrede ham til paa ny at forelægge Skoleloven. Oppositionen har jo imidlertid nu stillet sig saaledes, at Regeringen har Banen fri. Der er frit Spil for den høje Regering. Det staar Regeringen frit for nu at dokumentere for den sikkert da noget forbavsende Samtid, at den virkelig sidder inde med store Betingelser for at føre Udviklingen fremad her i Landet. Det staar Regeringen frit for at tage de store Spørgsmaal op, Skatte-spørgsmaalene og

Landbrugs-spørgsmaalene, som staa paa Dagsordenen. Men hvis Regeringen skulde blive ved at „holde Fastdag“, da er det dog tvivlsomt, om ikke Situationen kunde blive noget anderledes for Oppositionen. Det vilde være urimeligt, skulde jeg mene, at blive ved at støtte en Regering, som i Virkeligheden kun repræsenterer en Ting her i Landet, nemlig den almindelige Familiehyggelighed. Jeg mener dermed, at det skal gaa, som det er gaaet bestandig i Henhold til Traditionerne fra Enevældens Tid, at det er de rigtige Familier, der regere, og de rigtige Familiers Afkom, der kommer ind i Embederne. Det er omtrent det, man kan sige, at den høje Regering repræsenterer i vore Dage. Naar den hverken repræsenterer et Forfatningsstandpunkt eller et sagligt Standpunkt i noget politisk Spørgsmaal, saa er det dog tvivlsomt, om alene det, at Embedsmændene føle sig trygge, naar de høre til den rette Side, er en tilstrækkelig Basis for en Regering, selv i dette Land. Det er et Forhold, man har fra Enevældens Tid, at naar en Embedsmand hører til den rigtige Side, er han for det første sikker paa at beholde sit Embede, saa længe hans Anciennitet ikke tillader ham at saa et højere, og dernæst er han sikker paa at saa et højere, naar Anciennitetstiden er inde. Det, der sikrer et bestandigt og fast Højreregimente, er, at man ikke behøver at frygte for ikke at være saa dygtig, at det skulde medføre, at man rokkes i sin Position. Det er det, som giver sig Udslag ikke blot i daadanne Ting som Politistandalerne her i Kjøbenhavn, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, da der vil blive Lejlighed til at tale derom, naar det allerede forelagte Forslag om Anholdelse og Arrest kommer til Behandling, men ogsaa paa mange andre Omraader. Saaledes stiller det sig for mig.

Jeg er kommen til at tænke paa disse Ting, fordi der i min Valgkreds ogsaa er et Eksempel paa den Slags Ting. Det er jo Skit, at man under Finanslovens 1ste Behandling bærer et lille Dui til sin egen Rede, og det maa maasse derfor være mig tilladt at henpege paa et Forhold, som er højst uheldigt nede i min Valgkreds med Hensyn til Embedsmænds Virksomhed over for Befolkningen. Det er et Forhold, som jeg allerede i den foregaaende Rigsdags-samling har haft Lejlighed til at henlede Tingets Opmærksomhed paa. I Haraldsted Sogn er der en Præst, Pastor Mathiesen, som allerede i Aarevis har ligget i den alvorligste Kamp med Sogneboerne. Det er nu kommet saa vidt, at det er et Særshyn,